

I. N. J.

IN honorum studio regiam tenere viam, quanto pulchrius est ac honestius, tanto difficilius. Unde non exiguam mortalium partem per abrupta ambitionis præcipitia perversè rapi videas, quorum aviditati, si corporis habitum Natura dedisset parem, longius illum cerè protensuri essent. Nec enim statim qui sperendis honoribus validi videntur & qui cum Tiberio nequaquam pudori suo decorum speciosè protestantur aliquid legere aut evitare ex eo, cui in universum excusari malint, modesti judicandi sunt: verendum enim, ne plus in oratione tali dignitatis sit quam fidei, & ne recusantium specie flagrantissimè cupiant. Quo v. major est ambitionis turpitudine, eo magis hunc scopulum devitare satagit vir honesti amans, qui spicæ instar, quæ quo gravis plenior est, eo fit demissior, tanto se minus evehit, quanto majorum meritorum sibi conscius est, ita tamen, ut ad alterum non declinet extremum, cum nimis honores debitos negligere publica sit injuria. Media igitur tenenda est via, ut ne quid nimis vel minus, intraque cancellos illarum virtutum progrediendum est, quæ dirigunt honorum cupiditatem. Duæ vero sunt hujusmodi Virtutes, quarum una circa magnos honores versatur, & Magnanimitas in Ethicorum foro nuncupatur, altera circa mediocres, & Modestiae nomine insignitur. Et de hac assistente Divinâ Gratiâ breviter, & pro eruditionis modulo verba faciemus.